

A MAGYAR SPORT NAPJÁN

Voltak idők, - nevezetesen a második világháború utáni évtizedekben, - amikor a nemzet tudatot az élsportolók világraszóló sikerei őrizték meg a magyar nép lelkében. A háborúban súlyos erkölcsi és anyagi veszteségeket elszenvedett ország, amely később hosszú időn át szovjet fennhatóság alatt vergődött - a helsinki olimpián tizenhat aranyérmét szerzett! És kiválóan szerepelt Melbourne-ben Rómában, Münchenben meg a többi világversenyen is..

A magyarok lélekszámukkal összevetve a földkerekség legsikeresebbjei közé tartoznak a sportágak zömében, ezért a szakemberek velünk kapcsolatban gyakran használják a sportnemzet kifejezést. A világraszóló eredmények lelkesítették a határon túli magyarságot is, erősítve nemzet tudatukat.

Bár ez a fotókiállítás egy kiváló magyarországi sportfényképész alkotásait mutatja be, megjegyzem, hogy a (cseh)szlovákiai magyarság is jó pár, nemzetközileg jegyzett egyéniséggel büszkélkedhetett a múlt század utolsó évtizedeiben. Bugár Imre diszkoszvetésben, Szabó Attila kajakozásban, a junior Schwendner József birkózásban világbajnoki címet szerzett. A brazil szakírók fehér Pelének látták Szikora György labdarúgót! A többszörös csehszlovákiai gólkirály futballista Józsa Lászlót; a törvívó Rác Katalint; a gyalogló Szikora Pált; a vízilabdázó Bottlik Lászlót nemzetközi elismertség övezte. Ők is sok örömet szereztek az akkor még félmilliónál népesebb hazai magyarságnak. Sajnálatos, hogy emléküket nem sikerül elevenné tenni - ma már két olyan nemzedék nőtt fel, amely szinte nem is hallott róluk.

Istennek hála, újságíróként ott voltam 1972-ben a müncheni olimpián. Már maga a tény, hogy a versenypályák zöme a második világháborúban ronccsá vált hadieszközök és romok fölé épült, hogy ezúttal a békés ütközeteknek adjon helyet - szívdobogtató érzés volt. A legnagyobb élményt azonban a délelőtti edzések megtekintése jelentette számomra. Ott tapasztaltam, hogy a földkerekség kiemelkedő sportemberei – nemzetiségüktől és bőrük színétől függetlenül – testvérekként viszonyulnak egymáshoz. Bár az edzéseken mint jövő ellenfelek csiszolgatták a formájukat, százötven ország fiai-lányai között nem alakult ki semmilyen feszültség. Olyan béke honolt ebben az alkalmi közösségben, amelyet azóta sem tapasztaltam, sehol a Földön!

Münchenben jegyeztem a naplómba: "Az olimpia a béke atomrobbanása. Lám, a hatalmas légnymás virágokat söpört a házak ablakaiba, a sokezres hőfok pirosra és sárgára égette a muskátlikat: virág, virág mindenütt! A sport a jót szabadítja fel az emberekben: közelít, tehát hasznos."

. És ez akkor is igaz, ha, - mint Münchenben megtörtént, - néhány gyalázatos terrorista megpróbálta szétzúzni a pályákon születő testvériséget.

A szemünk láttára egyre örültebben lüktető világot ma már a sportban is a pénz utáni hajsza jellemzi. Az atlétika, az úszás, a foci, a csapatversenyek megélhetési forrássá váltak. A küzdelmek gyakran kíméletlenek, a viaskodások szépsége és lovagiassága mintha háttérbe szorult volna.

Megvallom, mostanában nagyon megválogatom, melyik közvetítést nézzem meg a tévében, és egyre gyakrabban foglalkoztat: visszahozza-e vajon a jövő a pályákra azt a szívmengető hangulatot, amelyet Münchenben megtapasztaltam?...

BATTA GYÖRGY (Elhangzott a pozsonyi Magyar Intézetben , 2019. 05. 06-án.)